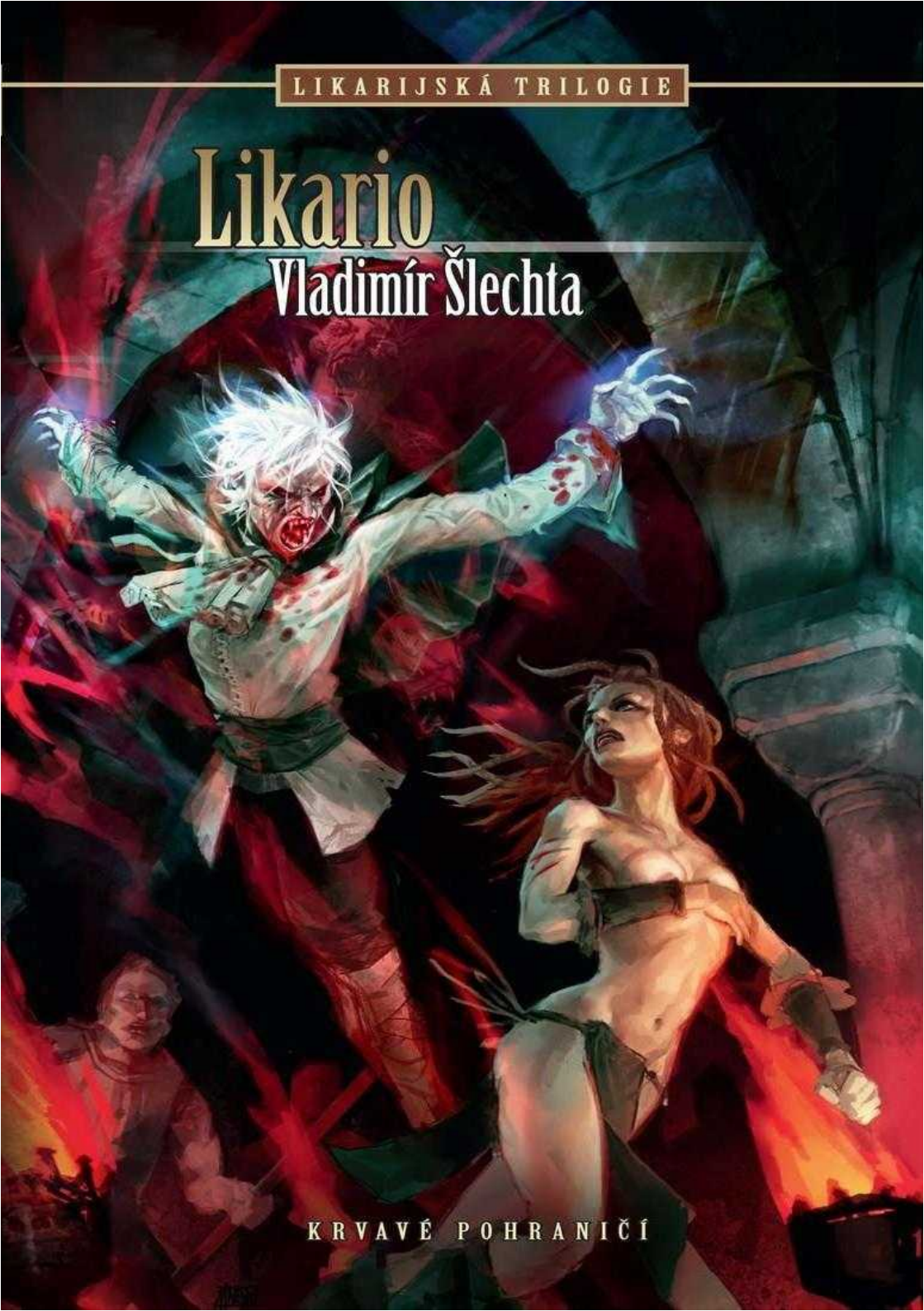

LIKARIJSKÁ TRILOGIE

Likario

Vladimír Šlechta

KRVAVÉ POHRANIČÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

LIKARIO

Copyright © 2011 by Vladimír Šlechta

Cover © 2011 by Michal Ivan

Maps © 2011 by Ladislav Hrdina

Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha 978-80-7456-001-9

ISBN PDF: 978-80-7456-049-1 (150 kniha)

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-050-7 (151 kniha)

ISBN ePub: 978-80-7456-051-4 (152 kniha)

ISBN Mobipocket: 978-80-7456-052-1 (153 kniha)

Vladimír Šlechta

Likario

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Knihy Vladimíra Šlechty v nakladatelství Brokilon

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Gordonova země

3. Hořící přízraky

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)

2. Likario

3. *Orcigard* *

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

OGGERDOVSKÝ CYKLUS

Střepy z Apokalypsy (povídky)

Keltská brána *

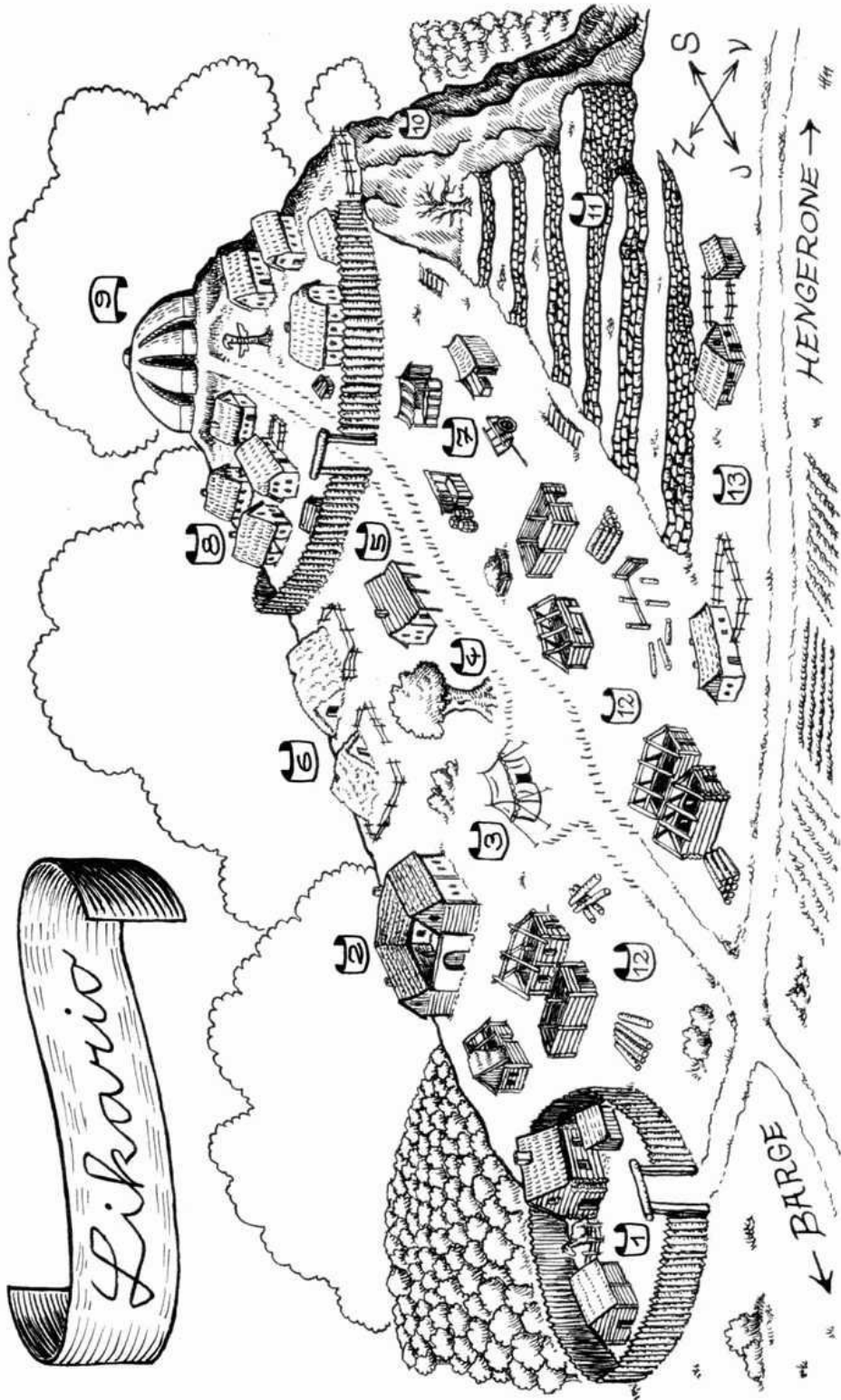
** připravujeme*

Motto:

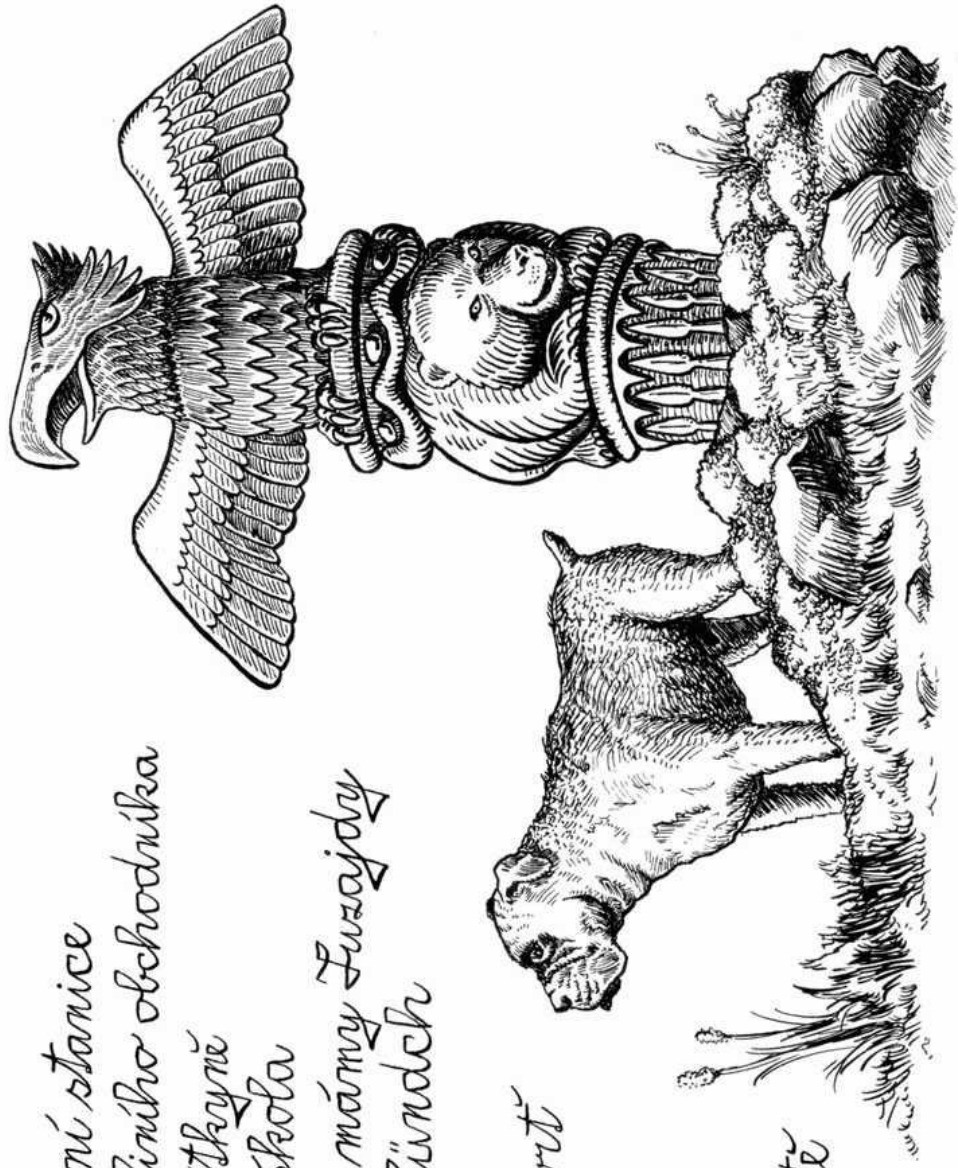
„Ať půjdeš kamkoliv, nenech se zabít.“

obvyklý pozdrav v Pohraničí

Likavio

- 1 Karavanní stanice
- 2 Lidlo goblinůho obchodníka
- 3 Stan věštkyně
- 4 Gobliní škola
- 5 Hospoda mámy Fuzajdy
- 6 Chaty kůndek
- 7 Tržiště
- 8 Lepší čtvrt'
- 9 Kopule
- 10 Serur
- 11 Terasy
- 12 Staveniště
- 13 Farmy

Prolog:

Cizinec ve městě

„Jak se jmenuje tohle hnízdo?“

Prodavač polekaně vzhlédl, nevšiml si, že by se blížil zákazník. Cizinec stál dva kroky od něj, štíhlý, nevysoký. Vlasy měl bílé jako sníh a tvář takřka dětskou, pohlednou, bez jediné vrásky. Přívětivě se usmíval, rty nechával stisknuté. S příchodem noci se rychle ochlazovalo, ale on tu stál jen v lehké košili a tmavých kalhotách. Přes ramena měl přehozený krátký pláštík, který ho rozhodně nemohl zahřát.

Soumrak už pokročil, tržiště se před chvílí vyprázdnilo. Prodavač sladké vody tu zůstal poslední, šero mu nevadilo. Ač na to nevypadal, byl poloviční elf a viděl i ve tmě.

„Dáte si sladkou vodu, pane?“ zeptal se. „Mám různé příchutě. Malinovou, borůvkovou, jablečnou...“

„Tahle červená se mi líbí,“ ukázal cizinec na skleněnou nádobu. „Tu si dám. Myslím, že mi nemůže uškodit.“

Prodavač zpozorněl, tohle nebylo samo sebou. V houstnoucím šeru viděl dobře, přestal však vnímat barvy. Rudou malinovku, nalitou do nádoby z foukaného skla, rozeznával jen jako sytě šedou.

Natočil šťávu do oplatkového kelímku a podal ji cizinci. „Nemusíte platit, pane. Už jsem stejně nepočítal s tím, že něco prodám.“

Cizinec usrl: „Hodně sladká. Děti se po ní můžou utlouct, že? Ptal jsem se: jak se jmenuje tohle hnízdo? Nebo nemá jméno?“

„Likario, pane. Tohle město se jmenuje Likario.“

„Aha... je s podivem, že něco takového vyrůstá kousek od mého domova. Jenom nechápu, proč je tady tolik skřetů.“

„Město patří goblinům, pane. Je jejich.“

„Město patří goblinům? To je mi novinka. Goblini mají město! Svět se mění a my se také musíme změnit, pokud chceme přežít. Nemyslíš, příteli?“

„Jistě, pane.“

„A co ty, příteli, máš nějaké jméno?“

„Bastian, pane. Jmenuji se Bastian.“

„Věřil bys, že jsem tady kdysi byl, Bastiane? To tu ještě přebývali ti potrhlíci s ptačími hlavami. Kopec byl zarostlý roštím, oni se skrývali uvnitř. Vespod jsou kasematy. Pár chodeb a podzemní sál, nic velkého. Teď už tu ptákohlavci nejsou.“

„Ne, pane. Jsou pryč nejméně sto let.“

„To já vím, Bastiane, vždyť jsem z podzemí právě vyšel. Prohlížel jsem si to tam celý dnešní den. Moc tam toho není, prach a pavučiny, ale klenby drží pořád. Řeknu ti, bez ptákohlavců je to lepší. Tohle město, tohle Likario, se mi líbí. Ono to vlastně ještě není město, většinu domů teprve začali stavět. Ale snaží se, goblini mrňaví. Udělali na mě dojem. A víš co? Já si tohle město vezmu.“

Prodavač sladké vody nic nenamítal. Bělovlasý cizinec mu položil na vozík lesklý kotouček, vypadalo to jako císařská marka, ale stará, prastará.

„Tohle máš za svou sladkou vodu, Bastiane, je moc dobrá. Já si však potrpím na jinou červenou tekutinu. Nemyslím, že bych si vzal město teď hned. Počkám, až ho dostavějí, já jim s tím rozhodně pomáhat nebudu. Také musím svolat spojence, kteří jsou rozlezlí po všech koutech. Myslím, že přebírání nechám až na podzim. Nemám rád dlouhé letní dny, to zůstanu zalezlý dole v podzemí... Převzetí bude stejně vyžadovat přípravu. Průnik do struktury města. Zkorumpování, zastrašení nebo odstranění klíčových osob. Půl roku mi bude stačit až až. Nechtěl bys mi pomáhat, Bastiane? Hodlám sestavit síť z takových, jako jsi ty. Z uražených, ponížených, zrazených. Zasloužíte si lepší život, než jaký žijete... Co ty na to?“

Prodavač sladké vody zvedl kotouček, který dostal od cizince. Byl příjemně těžký, nepochybně z dobrého zlata. „Můžu pro vás pracovat, pane.“

„Samozřejmě po tobě nebudu chtít, abys bojoval, Bastiane. Tvoje práce bude spočívat ve shromažďování drbů, v předávání zpráv a tak.“

Prodavač sladké vody se pokusil napřímit, nepodařilo se mu to. V důsledku starého zranění zůstal přihrbený. „Já můžu bojovat, pane!“

Cizinec otevřel ústa v širokém úsměvu. Prodavač uviděl jeho horní špičáky, které byly velice dlouhé a vypadaly jako vlčí.

„To je odpověď, která se mi líbí. Slyšel jsi někdy o infantu Wolferinovi? Ano? Ne? Tak abys věděl, já jsem infant Wolferin.“

Kapitola první:

Šachta plná zlata

„Rostou tam deštníkové stromy!“ zdůraznil Rônard.

„Nesmysl,“ ohradil se Thompson. „Ty rostou jen v Zahradě sirén a možná ještě na Ostrově harpyjí.“

„Ne,“ vysvětloval Rônard trpělivě. „Stín tam byl. Stín je viděl. Deset mil od karavanní cesty. Stín říkal, že deštníkové stromy jsou tam menší než v Zahradě sirén. Zakrslejší. Ale stejně: pokud tam rostou deštníkové stromy, muselo to být významné místo. Podívejte.“

Rozložil na stolní desku nějaké náčrtky. Thompson, Čolek, Arietta i Richarda se nahrnuli kolem.

Starý Skjúwink, který stál u otevřeného okna, se nepohnul. Odsud, z patra staniční budovy, měl dobrý výhled nejen na střechy skladišť a výběh pro mezky, ale i na vzdálenou krajinu. Díval se na zelené koruny stromů, dlouhým nehtem si brnkal o osamělý špičák.

„Jaro je v plné síle,“ zakrákoral stařeckým hlasem.

Nemusel je upozorňovat, věděli to všichni. Vzduch omamně voněl, ze škvír mezi kůly ohnilé palisády se draly svěže zelené kopřivy. Na hromadách staré podestýlky, vyvezené ze stájí, pučela tráva a v ní se na život a na smrt bili ptačí samečkové.

Jaro se projevilo také na Richardě a Ariettě. Naplnilo je neodbytnou přitažlivostí, což nejspíš souviselo s elfskou polovinou jejich krve. Den byl teplý, obě stály na podlaze bosé, oblečené jen v košilích, vystavovaly na odiv dlouhé nohy.

„Tohle jsem nakreslil podle Stínova vyprávění,“ ukazoval čaroděj. Kromě mapy načrtl i širokou budovu s vyzdvíženou

středovou kopulí, postranními věžičkami a sloupořadím, které směřovalo k hlavnímu vchodu.

„Tady, pod touhle kopulí, je obětní místnost. Nahoře, po obvodu kopule, jsou okna. Oltář je dobře osvětlený denním světlem, aby pterští kněží viděli na svou řezničinu. Já se v pterské architektuře vyznám. Víím s jistotou, že chrám byl postavený v poslední epoše jejich civilizace.“

„No a co?“ pokrčil rameny Thompson.

„Už jsi zapomněl, co jsem ti vykládal o pterských dějinách, Thompson? Po obrovském rozkvětu následoval strmý pád. Těhle chrám byl postaven těsně před koncem blahobytu.“

„Hm, to bylo zhruba v době, kdy se narodil dědeček,“ kývl Thompson ke starému Skjúwinkovi. „Před čtvrt tisíciletím, nebo tak nějak. To mi připadá docela dávno.“

Také Thompson přešlapoval na prkenné podlaze bosý, koženou vestičku se skrytými vrhacími noži měl oblečenou na nahém těle a rozepnutou. Nejradši by se vysvlékl i z kalhot z černé kůže, vykoupal se v kádi a pak si zalezl do postele. Bylo mu horko a cítil se unavený. Podnikl poslední pokus, aby se čaroděje zbavil: „Můj vzácný příteli, nemáme chuť někam vyrážet. Právě jsme přišli, však vidíš, ani nemáme vybaleno. Přezimovali jsme v jedné rozblácené vesnici poblíž Barge, a to byla chyba. Celou zimu jsme strávili s ukoptěnými vidláky, kteří se nás jednak báli a jednak se nás štítíli. Nač ten strach a štítivost, ptám se tě? Copak jsme nějaké zrůdy? Jsme půlelfové a vypadáme celkem lidsky, no ne? Místní rychtář s námi dohodl cenu za přezimování a pak se ji pokoušel zdesateronásobit. Zpočátku jsme ho sice zastrašili, ale nakonec nás prokoukl. Nikomu jsme totiž nezlomili nohu ani nevyrazili pár zubů. Přestal se nás bát. Když přišla obleva, poslal pro oddíl vévodových vojáků. Odcházeli jsme nakvap a ještě jsme kličkovali, abychom vojáky setřáslí. Mohli jsme jich sice pár pobít, kurva, mohli jsme je pobít všechny, ale proč? Copak jsme nějakí banditi? Cesta nám trvala dvakrát tak dlouho, než kdybychom šli po cestách. Jsme uřapaní a hladoví. Nediv se, že si chceme pár dní odpočinout.“

Rozhovor probíhal ve druhém patře budovy karavanní stanice, Thompson tu měl zapůjčenou prostornou místnost. Nebylo tu toho

moc k vidění: prkenná podlaha, povalový strop a skoby, zatlučené do příček. Jediná židle. Stůl. Velká postel pro Thompsona s Richardou v koutě a Čolkova postel v protějším rohu. Zdálo se, že Čolek přes zimu zase vyrostl a postel mu bude malá.

Vnitřní příčky byly omítnuté jílovou maltou, z obvodových stěn se však už dávno vydrolila ucpávka, mezi masivními trámy províval vánek. Velké okno se dalo zabednit rozklíženou okenicí, nikdy ho však nezasklili ani do něj nevlepili průhledný pergamen, byla to jen díra do vnějšího světa, nic víc.

Tohle byl jejich přechodný domov. Starý Skjúwink se někdy natáhl tady, přímo na prkennou podlahu, obvykle však nocoval v lesích. Arietta měla vlastní malou komůrku hned vedle.

Odsud, z druhého patra staniční budovy, vyrážela Thompsonova rodina na výpravy do Orcigardu. Přebývali tu od jara do podzimu, přezimovat se tu však nedalo. S prvním sněhem se pokaždé vydali do vnitrozemí a hledali přístřeší v nějaké venkovské hospodě.

Dorazili sem dnes před polednem, místnost zatím zkontrolovali jen zběžně. Zdálo se, že se do slamníku letos nedaly myši, nejspíš se jim nechtělo šplhat do patra. Staré deky, které tu zůstaly od loňska, vyvěsila Richarda na věšák před oknem. U stěn ležela nevybalená zavazadla.

Rônard zdvihl ukazovák, umazaný starými i novějšími inkoustovými skvrnami: „Podívejte se na ten náčrtek. Uvnitř chrámu, dole pod kopulí, je obětní kámen. Pod ním se nachází skryš. Když začala válka, pterrové tam ukryli modloslužebné předměty. Chápejte, oni tenkrát netušili, že nastal konec jejich civilizace. Mysleli si, že se válka přežene, oni to vytáhnou ze skryše a obnoví bohoslužby.“

Rozpráhl ruce: „Představte si to. Jsou tam zlaté sošky, zlaté mísy, obětní nože se zlatými jílci. Vše je zdobeno drahokamy.“

„Ty ve skutečnosti nevíš, jestli tam je nějaký poklad,“ zchladil ho Thompson. „Co když tam není ani obětní kámen, ani šachta, vyplněná zlatem?“

„Studoval jsem ptery dlouhá desetiletí,“ vybuchl Rônard. „Vím o nich všechno. Buď tak laskavý a přestaň zpochybňovat mé vědecké závěry.“

Otřel si z čela pot. I jeho zaskočilo oteplení, ještě se nedostal k tomu, aby zimní šedofialové roucho vyměnil za vzdušnější oblečení. Prošedivělé vlasy i krátké vousy měl vlhké potem.

„Nerozčiluj se,“ mávl Thompson rukou. „I kdyby to bylo tak, jak říkáš, s obětním kamenem nepohneme. Takový macek váží víc než statná losice. Už jsme to zkoušeli.“

Rônard se ohradil: „Obětním kamenem pohne jediný člověk! I slabá dívka jako slečna Arietta, i dítě jako Čolek. Obětní kameny byly perfektně vyvážené. Musíme jen najít čep, podle kterého jej pootočíme. Bude to snadné jako... jako...“

„Jako sebrat skřítky chrastítko,“ napověděl mu Thompson. „Jo, dobře, přesvědčil jsi mě. Vzdávám se. Ri, láska moje, vytáhni mapu.“

Richarda, půlelfka s krátkými, popelavě šedými vlasy a modrozeleným tetováním na lících, zalovila v zavazadlech. Na tváři se jí objevil kyselý výraz.

„Říkal jsi, že si párr dnů odpočineme, Thompsone,“ zadrnčela. Před několika roky jí násilníci rozřízli ústa od ucha k uchu a při tom jí poranili jazyk. Od té doby mluvila poněkud rachotivě.

Odsunula Rônardovy náčrtky, rozbalila na stůl pás jelenice, pokreslený barevnými tušemi. Rônard neomylně ukázal prstem: „Tady je to místo. Utajený chrám.“

„Je to dost blízko Likaria,“ namítl Thompson.

„Není to blízko,“ odporoval Rônard. „Stín říkal, že tam karavana dojde za pět nebo šest dní!“

„Stejně se mi to zdá blízko. A chrám je kousek od karavanní cesty... Copak ho ještě nikdo neprozkoumal?“

„Stín tam byl! Viděl chrám!“

„Vlezl dovnitř?“

„O tom nic neříkal. Takže asi ne...“

„Stín by nelhal,“ přidala se Richarda. „Co tam ale viděl? Starré trossky. Urrčitě budou vyrabované...“

„Část cesty půjdeme s karavanou,“ vysvětloval Rônard. „Vyráží zítra a vede ji právě Stín. Ukáže nám, kde máme odbočit. Dojdeme ke chrámu a prozkoumáme ho. Za nějakých dvacet dní se bude

karavana vracet. Soumaři neponesou skoro nic. Naložíme na ně náš úlovek.“

Thompson si zahákl palce za průramky rozepnuté vesty. Zhoupł se na patách. Vlasy, které si nechal loni ostříhat nakrátko, mu dorostly až k ramenům. Uvažoval o tom, že se jich zase zbaví. Mít krátké vlasy je přece tak pohodlné...

Obořil se na Rônarda: „Chceš nás najmout na práci? Jako kopáče a nosiče? Máme se vrtat v hlíně? Ujasni si jednu věc: my nepracujeme. Jsme žoldáci. Živíme se zabíjením skřetů.“

„Ne! To bych si nikdy nedovolil... Nikdy bych nechtěl, abyste pracovali... Může se tam potulovat pár orků, proto vás chci s sebou... Ale snad mi trochu pomůžete, až se budeme prokopávat ke zlatu, ne?“

Otočil se k půlelfkám: „Určitě tam budou i zlaté náramky, náhrdelníky a náušnice.“

Arietta se usmála, a navíc na Rônarda mrkla. „Tak vyrazíme hned, ne? Na co ještě čekáme?“ zahlaholila.

Rônard ucukl pohledem. Zakládal si na tom, že je vážný muž, který se věnuje pouze vědě. Z mladičké půlelfky měl strach. Říkalo se o ní, že pokud dojde na milostné záležitosti, je opravdu nenasytná.

S odvráceným pohledem řekl: „Znamená to, že s vámi můžu počítat, Thompsoně?“

„Zadrž svého bujného koně, mocný čaroději,“ zchladil ho Thompson. „Jak si představuješ, že rozdělíme kořist?“

„Něco budu muset dát Stínovi a jeho goblinům. Za ochranu, za dopravu a tak. Myslím, že desetina jim bude stačit. Zbytek rozdělíme na dvě poloviny. Jednu pro mne a jednu pro vás.“

„Polovinu prro nás?“ vyhrkla Ri. „Ale nás je pět a vy jste sám!“

„Je tam šachta plná zlata,“ připomněl jí Rônard. „Váš podíl, paní Richardo, bude tak těžký, že ho stěží unesete.“

„Tohle nemůžeme přijmout,“ zavrtěl hlavou Thompson. „Ty ve skutečnosti nevíš, co tam je. Co když najdeme jen pár tretek – tak se budeme dělit ve stejném poměru?“

Rônard na něj upřel nevinné modrošedé oči, podobné kukadlům batolete: „Je mi líto, Thompsoně. Rád bych pracoval s tebou, jsi

spolehlivý. Ale potřebuji zlato na své bádání! Nesouhlasíte? Budu si muset najmout někoho jiného. V Likariu je Jasmína a Šídlo Rufus...“

Chvíli bylo ticho. Pak se Rônard otočil ke dveřím, jako že odchází.

„Ale příteli,“ zahovořil Thompson k jeho zádům. „Vždyť já neříkám, že ne. Určitě se dohodneme. Je tu však jeden problém.“

„Problém?“

„Já a dědeček jsme se zrovna chtěli vydat do lesů. Provést obřad *lugnawydd*.“

„*Lugnawydd*?“ zeptal se Rônard udiveně. „O tom rituálu jsem už slyšel. Můžeš mi objasnit, v čem spočívá?“

„No, víš, my elfové... a půlelfové... vydáváme se do lesů. Nějaký čas tam strávíme půstem a rozjímáním. Meditacemi, jak říkáme my vzdělanci. Když to provedeme správně, promlouvají k nám duchové lesa.“

„Jak dlouho trvá takový obřad?“

„Jeden celý den... od svítání do svítání. I s přípravou to zabere skoro dva dny, jak jistě chápeš. Ale víš co? Není tu žádná překážka. Zítřka se vydáš s karavanou. Půjdou s tebou Ri, Arietta a Čolek. Já a dědeček uděláme to, co udělat potřebujeme. Karavana putuje pomalu. Na místo, kde odbočíte z karavanní cesty, dorazíte pátý den, možná šestý. Dohoníme vás dřív, než opustíte karavanu. Já a dědeček jsme nějací pralesní běžci, no ne?“

„Co zase vymejšíš za sviňárnu, táto?“ vyhrkl Čolek.

Richarda se přidala: „Elfský obrřady? Copak ty jsi nějaký elf, Thompson? Máš přesnou polovinu elfský krrve, nic víc!“

„*Lugnawydd*,“ prohlásil od okna Skjúwink. To slovo naplnilo celou místnost. Znělo jako povzdech divokého zvířete, které bylo dlouho uvězněno v těsné kleci.

„Už dlouho jsem neprovedl *lugnawydd*,“ dodal starý. „Desítky let...“

Jediný z nich byl čistokrevný elf. Sešlý, zbědovaný, oblečený v prastaré lovecké haleně, obutý do ošlapaných mucklutin. Hubený jako tyčka, dlouhé zcuchané vlasy měl tak bílé, až zářily.

„Klid, rodino, klid,“ zamával Thompson prsty. „Jsme dohodnuti, mocný mágu? Dohoda platí? Arietto, Čolku, šup, šup, vydejte se

s váženým magistrem do města. Kupte tam pár lopat a krumpáčů. Mám tušení, že je v tom starém chrámu budeme potřebovat.“

Rônard, Arietta a Čolek vyšli z místnosti, zavřeli za sebou dveře. Bylo slyšet, jak dusají dolů po schodech.

„Co to provádíš?“ obořila se na Thompsona Richarda. „Hrráblo ti? Polovinu prro něj a polovinu prro nás? Stejně tam najdeme jen párr bronzovejch misek... Co to vůbec meleš o nějakým lugnawyddu?“

„Uklidni se,“ políbil ji Thompson na obě zjizvené tváře. „Všechno je v pořádku. Mám plán. Vy tři půjdete s karavanou. Já a dědeček počkáme tady. Dáme vám den náskok. Pak vás doženeme a předeženeme. Předběhneme Rônarda, prošmejdíme chrám, pár věčiček si dáme stranou. Nakonec se k vám připojíme, jako že jsme vás dohonili. Stíháš mě sledovat, dědečku?“

„*Lugnawydd*,“ zaševelil starý elf seschlými rty.

„Bude to snadné,“ přesvědčoval Thompson Richardu. „Jako vzít skřítěti chrastítka.“

„Prroč tam teda nejdemo sami a nevyrrabujeme ten chrám bez Rrônarrda?“

„To by nešlo. Rônard by najal Jasmíninu partu. Dorazili by pár dní po nás a poznali by, že jsme se tam povrtali. Rozneslo by se to. Naše důvěryhodnost by byla ta tam. Ale Rônard, když ho doprovodíme my, nepozná nic.“

„Já nevím...“ zavrtěla Richarda hlavou. „Mám strach jít do Orrcigarrdu bez tebe a bez dědečka. Co když nás nedohoníte včas?“

„Budeme rychlí. Jsme přece nějací pralesní běžci, no ne?“

„Až opustíme karravanu, půjdeme bažinami bez vás...“

„Ničeho se neboj, sýkorko. Myslíš snad, že by se mnou dědeček prohledával chrám? On přece není na nějakou práci. Jenom pro mne odhalí dvě tři pterrské skryše a hned zase vyrazí ven. Věř mi, dědeček se bude schovávat v houštinách a dohlédne, aby se vám nic nestalo... Tentokrát to Rônard vážně přehnal. Myslel si snad, že to přijmeme? Jo, kdyby tam opravdu byla šachta plná zlata, tak bych nic nenamítal, jenže on má velký oči... Zatím nás pokaždý akorát zatáhl do průseru... Jakej on je vlastně čaroděj? Vždyť ani nesvede ohnivou kouli... Prostě ho převezeme. Souhlasíš, dědečku?“

Starý elf neřekl nic. Místo něj se ozvala Richarda: „A co Arrietta? Neprozradí nás?“

„Ta se nesmí dozvědět nic, všechno by vykecala. Musíme ji obelstít stejně jako Rônarda. Neměj strach, sama víš, že Arietta je holka z města. V divočině se nevyzná. Nepozná stopu, ani kdyby před ní tančila válečnej tanec a tloukla do bubnu... Jenom mám prosbu, Richardo. Dohlédni, aby si Arietta nezačala s Čolkem. Je celá říčná. Kdyby byla fena, řekl bych o ní, že hárá.“

„Ta hárá pořád. Ale máš prpravdu, má auru úplně do fialova.“

„Drž ji od Čolka co nejdál, nerad bych, aby mi ho zkazila. Zkus ji nasměrovat na Rônarda, toho ať klidně znásilní ze všech stran. Starému pánovi to jen prospěje.“

„Nejsem si jistá, jestli stojí zrovna o Rônarrda. Je mladičká a on je pro ni hodně starrý. Jsou od sebe nejméně šedesát let, to je docela dost.“

„Lepší Rônard než Čolek. Něco jí, prosím tě, namluv. Obelsti ji.“

Kysele se na něj usmála: „Obelstívání teprve trénuju. Nikdy v tom nebudu tak dobrá jako ty.“

Naklonila se a zašeptala mu do ucha: „A jak si myslíš, že bez tebe vydržím tolik nocí? Budeš mi to muset dneska pořádně vynahradit.“

A pak ho do toho ucha kousla.

Kapitola druhá:

Změněný příběh

Mezci hýkali, goblini ječeli, v tom se prostě spát nedalo. Thompson s Čolkem a Richardou se ustrojili a sešli dolů. Venku, na udusaném prostranství, zápasili gobliní mezkaři se vzpurnými zvířaty. Navlékali na ně postroje, do kterých pak zavěšovali soudky a vaky. Rônard tam už netrpělivě podupával, dohlížel, aby naložili také jeho výbavu, která se skládala z objemného batohu, krumpáče a dvou lopat.

Thompsonova rodina usoudila, že je dost času. Takže se vrátili do kantýny v přízemí staniční budovy, usadili se na lavici za jedním z dlouhých stolů a nechali si od gobliních kuchařek přinést misky s horkou polévkou. V klidu se nasnídali. Později se k nim přidala Arietta a Stín ve tváři, ještě přiopilí a mátožní. Stín si dopřál misku polévky, Arietta však jídlo odmítla s tím, že *po tom pančovaným pivu od Mámy Zuzajdy má žaludek jako na vodě. A ta kořalka jí taky nějak nesedla...*

Nakonec se tady sešli všichni, jen starý Skjúwink nebyl k nalezení. Včera před soumrakem zmizel, zem se po něm slehla. Na tom nebylo nic divného, starý elf nerad nocoval pod střechem.

Karavana se pohnula v půli dopoledne. Odcházela pozdě, dnešní den však putovala jen do Hospody na rozcestí, což bylo méně než patnáct mil a po dobré cestě. S karavanou odešli Richarda, Arietta a Čolek. A také Stín ve tváři, který karavanu vedl. Thompson osaměl.

Když doznělo hýkání mezků, uvědomil si Thompson, že dědeček tu pořád ještě není. Určitě zůstal v lesích a nejspíš se dneska nevrátí. Thompson chvíli váhal, jestli se ho nemá pokusit najít, jenže lesy se rozkládaly všude kolem Likaria a on neměl tušení, kterým směrem Skjúwink vyrazil.

Bylo třeba obrnit se trpělivostí, starý elf prostě nevnímal čas jako *člověci*. Pokud zrovna nešlo o život, na jednom nebo dvou dnech mu nesešlo. Thompson se rozhodl, že počká nahoře v pokoji, aby se s dědečkem neminul. Pro jistotu si opatří jak jídlo, tak něco na ukrácení dlouhé chvíle. Však on se dědeček nakonec objeví.

Bod číslo jedna: sehnat něco k jídlu a k pití.

Napravo od budovy karavanní stanice, za úzkou uličkou, se nacházelo bývalé skladiště. Před časem si ho pronajali manželé Gilmovi a otevřeli si v něm obchod. Thompson zamířil právě tam. Otevřel dveře a vešel dovnitř. Místnost byla nízká a zšeřelá, rozčleněná podpěrnými sloupy. Vpředu stál prodejní pult, vzadu se v regálech i na hromadách vršilo zboží. Dalo se tu koupit všechno – od kostěných jehel a hrudek soli přes ovesné vločky, houně a soukenné kabátce až po nože, luky a kamenné i železné sekery.

Thompson doufal, že tu najde Fanny Gilmovou, svou dobrou známou. Za pultem však stál její manžel Bertivan, pětáctýřicetiletý chlapík s pokročilou pleší a převislým knírem. Thompson s ním zapředl společenský rozhovor, sdělil mu, že se chystá provést elfský rituál, zvaný lugnawydd. Mezi řečí zakoupil pár proužků sušeného masa, paklík sucharů a měch s vínem. Také vyzvěděl, že Fanny má plno práce se zařizováním nového domu, který si Gilmovi nechali postavit nahoře u Kopule.

Thompson uložil nákup do vaku, ten si hodil na rameno a vyšel ven. Na řadu přišel bod číslo dvě: sehnat něco pro ukrácení dlouhé chvíle.

Pustil se úzkou uličkou mezi staniční budovou a obchodem. V dřívějších dobách byla celá karavanní stanice obehnaná palisádou a vzadu, na konci uličky, nechali goblini malou branku. Když tam však Thompson došel, nenašel ani branku, ani příslušný kus palisády. Obojí nedávno strhli. Před Thompsonem se rozevřel výhled na

obrovské staveniště, podobné pestře záplatované pokrývce. Na svazích likarijského kopce se vršily hromady trámů a klád, stavebního kamene i nepálených cihel. Tu a tam vykukovaly obnažené krovy rozestavěných domů.

Nahoře, nad prstencem horní palisády, se zvedal vrchlík pterrské Kopule.

Thompson se vydal vzhůru do svahu a po chvíli došel k vykolíkové proluce, která se táhla od paty kopce až k horní palisádě. To byla budoucí hlavní ulice. Nahoru i dolů po ní proudili goblini, orkové i lidé, dělníci, poslíčci, speditéři. Někteří nesli nůše či objemné rance, jiní postrkovali dvoukoláky. Odevšad se rozléhalo bušení seker, svištění pil, tlukot kladiv. Pokřikovali tu člověčí předáci, skřehotali skřetí nádeníci, hýkali mezkové, rachotilo kamení, vysypávané z dvoukoláků. Goblinsky, které nosily dělníkům jídlo a vodu, nepřetržitě pištěly.

Napravo od Thompsona se kvíkávkami hlásky dohadovala skupinka gobliních geometrů, kudy povedou příčnou ulici. Byli vybavení záměrnými tyčemi a uzlíkovatými provazy. Víc nepotřebovali, s těmito primitivními prostředky dokázali rozparcelovat celý svah. Geometry doprovázeli dva ramenatí orkové, jeden s vozíkem naloženým vytyčovacími kolíky, druhý s dřevěnou palicí, kterou kolíky zatloukal.

Likario se začalo rozrůstat už předloni, ale to, co teď Thompson viděl, překonávalo jeho nejdívočejší představy. Nemohl jinak, na chvíli se zastavil v polovině svahu. Kroutil hlavou, nevěřil vlastním očím.

Dosud tady byla Likaria dvě. Nahoře, v horním opevnění, žili skřetí vojáci Alaricha Touraina, řečeného Temný mág. Pod jihozápadním svahem, téměř míli od Kopule, prosperovala gobliní karavanní stanice. Odcházely odsud karavany do Hengerone i do Barge. Na sever vozily karavany potraviny, sůl a železné ingoty, na jih zase kožešiny, zlato a magické artefakty, vyrabované z pterrských chrámů.

Pod kopcem nechal Touraine založit několik farem, na kterých hospodařili jak lidé, zejména uprchlíci z Arkastie, tak vyškolení

goblini. Živili skromnou populaci místních skřetů, přebytky prodávali do Hengerone.

Půl století bylo Likario ospalým hnízdem, ztraceným v pustinách. Nikdy v něm nežilo víc než dvě stě duší – a to včetně ovcí a koz. Kdyby nebylo vytrvale podporováno Temným mágem, dávno by zaniklo. V posledních letech se však stalo cosi zásadního: goblini přijali Likario za své. Sídliště pod pterrskou Kopulí se začalo zvětšovat, bytnět a bobtnat. Vznikala nová zástavba, která měla dva doposud izolované body spojit do jediného města.

Už od loňského roku sem přicházeli lidští řemeslníci a obchodníci. Hrnuli se sem však především skřeti. Jejich příliv neustával. Každý den se sem trousily další a další rodinky podvyživených goblinů i orkogobliních míšenců. Páchli bažinou i hnilobou podzemních nor, ve kterých dosud přežívali. Nepřinášeli si nic, jen uzlíčky se sušenými žízalami, nástroje ze štípaného křemene a nádobí, sešité kořínky z březové kůry. Při pohledu na odlesněné svahy, odkryté terasové sady i bílou prořezávanou Kopuli se jejich propadlé hrudničky dmuly pýchou. Už jen ten pohled v nich probouzel obrovské nadšení a důvěru v budoucnost.

*

Temeno likarijského pahorku odedávna obkružovala palisáda. Těžko říct, proč ji tam nechal Temný mág vztyčit, určitě ne proto, že by se obával nějakých nájezdů. Spíš chtěl své skřeti vojáky naučit práci a ukázat jim, jak má vypadat civilizované sídlo. Teď se stal z palisády symbol. To, co se nacházelo nad ní, stalo se *lepší čtvrtí*. Za parcely uvnitř horního opevnění se muselo platit, kdežto dole, pod palisádou, byly pozemky stále přidělovány zdarma. Právě tady, v *lepší čtvrti*, si Bertivan Gilm a Fanny Gilmová nechali postavit svůj rozlehlý dům.

Zbudovali ho podle osvědčeného vzoru: dvoupatrový, s trámovou krostou a vyzdívkou z kamene a nepálených cihel. Opatřili ho vysokou sedlovou střechou pobitou šindeli, nad kterou se vypínaly dva masivní komíny. Z obytné budovy vybíhaly jednopatrové kolny, ukončené kamennou zdí, takže Gilmovi měli i vlastní ohrazený dvorek.

Novostavba byla zkrášlena ozdůbkami v místním stylu. Goblini, poté co opustili nory v bažinách, našli zalíbení v pestrých barvách a dřevořezbách. Dům nebyl hotový, dokud jeho průčelí nezdobily skulptury gryfů, dráčeků a jednorožců. Na štítových stěnách lepších domů se skvěly ozdobné stříšky, kterým se začalo říkat *kočičí procházka*.

Fanny Gilmová, korpulentní, ale stále ještě pohledná tmavovláška, stála před domem. Zdálo se, že i ona propadla gobliní zálibě ve strakatosti. Prostou hraničářskou sukni ze šedého plátna a lněnou košili doplnila několika barevnými šátky, které si uvázala jak kolem krku, tak kolem pasu. Dirigovala speditéry, kteří vykládali z povozu křesílka z ohýbaného dřeva: „Opatrně s tím! Říkám, opatrně, ať mi nesedřete lak! Pozor na ty polštářky! Ať nespádnou do bláta!“

Když zahlédla Thompsona, rozpráhla ruce a rozzářila se: „Thompsonsone! Tak ráda vás vidím!“

Loni vyrvala Thompsonova rodina Fanny Gilmovou z rukou otrokářů. Od té doby se Fanny chovala k Thompsonovi jako k vlastnímu synovi. Thompson byl sice starší než Fanny, která se teprve blížila ke čtyřicítce, ona si však myslela, že je mu nanejvýš třicet, protože tak vypadal. Nijak jí to nevymlouval.

Nechal se od ní pomuchlat. Pak se vyvinul z její kypré náruče a zalichotil jí: „Máte nádherný dům, Fanny. Opravdu překrásný!“

„Jo, barák je pěkný, to jo,“ souhlasila. „Akorát mi připadá moc načínčanej. Jak z cukrkandlu. Říkám si, jestli to stavitel nepřepísknul,“ kývla k skulptuře nad vchodovými dveřmi. Dřevořezba představovala nahou modrovlasou bytost ženského pohlaví, podle přehnaně dlouhých uší zřejmě elfku, která seděla obkročmo na žlutém jednorožci, foukala do červené píšťaly a vypínala své hrotité prsy.

„Prasárničky, na to je užije,“ dodala Fanny Gilmová.

„Vždyť je to pěkné,“ zasmál se Thompson. „Vsadím se, že váš manžel je s tím spokojený!“

„Bodejt' by nebyl! A slyšela jsem, Thompsonsone, že vy také stavíte dům! Dole na stráni!“

„Pst, to je tajemství,“ přiložil Thompson prst ke rtům. „Richarda se o tom nesmí dozvědět. Zlobila by se, že jsem zbytečně vyhodil peníze.“

„Ale jděte, Thompsone. Dům v Likariu – to je přece ohromná investice! Copak nevidíte, jak se město rozrůstá?“

„Richarda pořád doufá, že se usadíme v nějakém člověčím městě, nejspíš v Barge.“

„Tak to my se z Barge stěhujeme. Už tady zůstaneme napořád. A jak jste na tom vy se svým domem? Už budete bydlet?“

„Já bohužel nestavím dům, ale jen polovinu, tu horní. Složil jsem se s nějakými gobliny, na celý dům jsem neměl hotovost.“

„No toto, Thompsone? Jak to, že jste nezašel za mnou? Byla bych vám půjčila, kolik byste si jen řekl...“

Chvíli klábosili o počasí, jak se udělalo teplo a jestli to vydrží. Pak se Thompson nenápadně zeptal: „Jak se rozrůstá vaše sbírka knih, Fanny?“

„Dík za optání, Thompsone, je vidět, že jste vzdělanec. Pojd'te, ukážu vám to.“

Vzala ho za loket a postrčila dovnitř. Prošli do rozměrné místnosti, zavalené naskládaným nábytkem i ranci s dovezenými věcmi. Ve velikém sporáku dosud nikdo nezatopil, na železných plátech ležel pořádný štos sešitů.

„Opisovala jsem to za dlouhých zimních večerů,“ ukázala Fanny. „Když si každý den vyšetřím trochu času, opíšu i deset stránek. Za měsíc mám hotové třeba i dvě knížky.“

„Jste úžasně pilná, Fanny,“ pochválil ji Thompson. „Máte velice pěkný rukopis.“

Probíral se sešity, které Fanny Gilmová popsala drobným, dobře čitelným písmem. Takovýmhle sešitům se v Hraničních zemích říkalo *knihy* a v poslední době se staly ohromnou módou. Vznikaly opisováním. Ve všech obchodech se prodávaly prázdné sešity, do nichž bylo možné opsat text z jiné *knihy*. Opisováním se zabývaly především ženy, dychtivé zamilovaných příběhů, které pak mohly číst pořád dokola.

Thompsonův zrak padl na tmavé desky, které s ostatními neladily. Nahlas přečetl název: „*Infant Wolferin, démonický vládce.*“

„Děs a hrůza, milý Thompson. Ten Wolferin nakonec vysaje té mladé ženě všecku krev!“

„Vysaje jí krev?“ podivil se Thompson. „Vždyť tu ženu nakonec zachránil její manžel, ne? Rozrazil okenice, do místnosti vniklo sluneční světlo a infant Wolferin se rozpadl na prach.“

„Tak to se pletete, Thompson. Ten Wolferin ji vysál úplně do mrtva. A nejen ji... vy to znáte?“

„Ale jistě, je to starý příběh. Původně to byla divadelní hra, svého času způsobila v Thonnierice obrovský skandál.“

„Skandál? Nepovídejte... povídejte!“

„Ten skandál je už staršího data, odehrálo se to před nějakými šedesáti lety. Jenom si ujasním, že mluvíme o jednom a tom samém příběhu, Fanny. Začíná to takhle: mladý koncipient právnické firmy z Thonnieriky odcestuje kamsi do pustin, fakticky sem do Pohraničí. Má zde zařídit právnické náležitosti jistého Wolferina, kterému koluje v žilách krev arkastských králů. Wolferin je okouzlující mladý muž, žije v přepychovém, avšak celkem liduprázdném sídle. Má různé zvláštnůstky, například se vyhýbá slunečnímu světlu. Přes den pospává a ožívá až za soumraku... je to tak, Fanny?“

„Jistě. Tendlencten Wolferin uviděl portrét manželky toho mladého právníka, on ho totiž nosil v medailonu. Dostal na tu mladou ženu chuť. Doslova. Wolferin, ten zmetek, se živil krví mladých žen...“

„Takže mluvíme o jednom a tom samém příběhu. Tehdy, před šedesáti lety, se mělo za to, že hrabě Wolferin je skutečný muž z rodu Arkastů. Dokonce se spekulovalo o jistých jménech. Obecně se totiž ví, že mezi Arkasty se v mužské linii vyskytují úchylní jedinci se zálibou v týrání žen. To je v Thonnierice veřejným tajemstvím až do našich časů.“

„Takovíhle zvrhlíci žijou v Thonnierice? To si říkají královský rod? Ještě že jsou naši vévodové z Barro samí slušní lidi... a kde je ten skandál, Thompson?“

„Divadelní hry *Infant Wolferin* se odehrálo sotva pár představení, pak byli herci pozatýkáni a vyslýcháni. Tehdejší král se snažil zjistit, kdo je autorem hry. Autor totiž zůstal v utajení. Herci nic nevěděli, jen se dohadovali. Byla obviněna spousta nevinných lidí. Následné

zatýkání pak vyvolalo jednu z mnoha vln emigrace do vévodství Barro. Nakonec se do celé záležitosti vložila Církev, prohlásila divadelní hru za bezbožnou a zakázala ji. Ale jak říkám, tohle se stalo před šedesáti lety. Dnes už se nebere zákaz vážně. Nikdo si sice netroufne uvést *Infanta Wolferina* jako divadelní hru, samotný příběh však koluje v různých opisech a v různých verzích.“

„Takže se nikdy nezjistilo, kdo divadelní hru napsal?“ ujistila se Fanny Gilmová.

„Ne, to věděl jen šéf divadla a ten zemřel ve vězení. Podle jedné verze nevydržel mučení, podle jiné verze se oběsil. Odkud vlastně máte tu knihu?“

„Ále,“ mávla rukou Fanny Gilmová, „nějakej půlork to nechal manželovi v obchodě za pár liardů. Tihle půlorkové neznají cenu věcí. Ty papíry jsou stejně popsány jen z jedné strany. Takový plejtvání, že se nestydějí!“

„Půlork prodal knihu?“ podivil se Thompson. „Nevíte, jak vypadal?“

„No, půlork. Bertivan povídal, že pořád mžikal. Jako že mrkal očima.“

„Aha...“

Thompson *Infanta Wolferina* otevřel, na předsádce zahlédl kresbu: vlka s vyceněnými tesáky, který se předními tlapami opírá o jílec meče, zabodnutého do země.

Zalistoval stránkami.

„Ale,“ řekl překvapeně. „Tahle kniha není opsaná, Fanny. Je to průpis.“

„Průpis? Co je to za vymyšlenost?“

„Propisují především technické návody a manuály, u kterých nezáleží ani tak vzhledu jako spíš na obsahu. Podstata propisování je takováhle: vezme se štůsek papírů a proloží se propisovacími blánami. Vše se uloží do speciální dřevěné schránky, aby se listy nerozlétly. Písař ryje ostrým pisátkem na horní papír, text se obtiskává na spodní papíry. Tímhle způsobem je možné udělat i deset kopií najednou. Teprve poté, když je text napsaný, se papíry svážou.“

„Deset kopií najednou?“ rozdurdila se vdova Gilmová. „Kniha nedostane tu lásku a péči!“

„Přesně, Fanny,“ pokýval Thompson hlavou. „Jak říkám, propisování je vhodné pro šíření učebnic a manuálů. Alarich Touraine vydává na průpisech svá pojednání o magii. Stejně bych si ale *Infanta Wolferina* půjčil, když dovolíte. Zdá se, že je to verze, kterou jsem dosud neznal.“

„Klidně si to vezměte, Thompsone, s vracením nemusíte spěchat. Ještě vám přidám *Cestu slávy*, abyste si po tom krvesajovi spravil chuť. Je to výborný příběh, tahle *Cesta slávy, aneb jak chrabrý rytíř Lonacel mnohé nesnáze překonal, aby sličnou Rosamundu získal*. Zamilovaný. Nezapomeňte to dát přečíst paní Richardě.“

*

Thompson se vrátil do pronajatého pokoje. Natáhl se na rozměrnou postel, kterou sdílel společně s Richardou. Na dnešek se moc nevyspal. Nejdříve čekali, až Čolek usne, a pak se s Richardou důkladně rozloučili. Před svítáním je probudilo třískání nádobí dole v kantýně, jak tam snídali gobliní mezkaři.

Ted' zdola doléhaly jen flétnové hlásky, gobliní kuchařky drhly hrnce a umývaly misky. Za chvíli měly hotovo, uložily se do pelechů a staniční budova ztichla. Většina nájemníků, ubytovaných v patře, odešla s karavanou, zbytek se potloukal ve městě. Jen z pokoje přes chodbu sem doléhalo občasné zakašlání, někdo tam bojoval s jarním nachlazením.

Škvírami ve srubové stěně províval vánek. Thompson chvíli četl *Cestu slávy*, pak usnul.

*

Celý následující den se Thompson věnoval knize *Infant Wolferin, démonický vládce*. Nevycházel z údivu. Na rozdíl od divadelní hry obsahovala kniha i úvodní kapitolu, popisující, jak koncipient putuje pustinou. Vyprávění bylo psáno v první osobě, což navozovalo pocit, že se jedná o záznam skutečných událostí.

Jeden odstavec Thompsona přímo šokoval. Nevěřicně četl:

Před sebou jsem uviděl pahorek s povlovnými svahy, které porůstal černý les. Na samém vršku se nad koruny stromů zvedala